

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M. P.**, nar. „X“, „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Magistrátu města Mostu**, se sídlem Radniční 1/2, Most, zastoupený JUDr. Tomášem Kindlem, advokátem se sídlem Blatenská 3218/83, Chomutov, **v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,**

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** v řízení vedeném pod sp. zn. OSČ-Př/052220/1703/2014/PŠ, **vydat rozhodnutí do 60 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **19 297,50 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se včasně podanou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 8.8.2015 domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OSČ-Př/052220/1703/2014/PŠ ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Současně se žalobce domáhal náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný zahájil s žalobcem řízení o přestupku doručením příkazu ze dne 20.5.2014, č.j. MmM/065799/2014/OSČ-P/PŠ, sp. zn. OSČ-Př/052220/1703/2014/PŠ, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen

„silniční zákon“). Žalobce podal odpor proti příkazu dne 4.6.2014 prostřednictvím svého zástupce P. K. Odpor byl dle žalobce podán elektronicky e-mailem opatřeným uznávaným elektronickým podpisem dne 29.12.2014.

Žalobce trval na tom, že žalovaný byl po doručení podání ze dne 4.6.2014 povinen ve lhůtě 60 dnů od doručení odporu vydat rozhodnutí ve věci. Žalovaný tak neučinil a proto je dle žalobce nečinný.

Žalobce uvedl, že vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, který mu poskytuje procesní právní předpis, když dne 29.10.2014 podal k nadřízenému orgánu žalovaného žádost o opatření proti nečinnosti úřadu.

Žalobce trvá na tom, že důvod nečinnosti žalovaného se dověděl teprve z vyjádření nadřízeného správního orgánu. Trval na tom, že odpor ze dne 4.6.2014 byl podán prostřednictvím e-mailu, který byl podepsán uznávaným elektronickým podpisem.

V doplnění žaloby ze dne 8.8.2015 žalobce uvedl, že po prověření rozhodných skutečností již žalovaný netvrdí, že odpor nebyl opatřen elektronickým podpisem, ovšem tvrdí, že podání odporu bylo vadné, neboť správnímu orgánu nebyla předložena platná plná moc k zastupování, když předložená plná moc nebyla podepsána zmocněncem.

Na to žalobce reagoval tvrzením, že taková skutečnost nemohla mít vliv na nečinnost žalovaného, neboť i v případě, že by podání trpělo uvedenou vadou, bylo povinností žalovaného vyzvat žalobce k odstranění vady podání postupem dle § 37 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dál jen „správní řád“).

Dále žalobce zdůraznil, že zástupci žalobce nebylo ve vztahu k uvedenému podání odporu doručeno ze strany správního orgánu žádná listina.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že původně na základě podkladů, které mu byly poskytnuty systémem spisové služby, vycházel z předpokladu, že předmětný odpor nebyl podepsán žádným elektronickým podpisem. V souladu s tímto závěrem byl pan Petr Komárek dopisem ze dne 12.6.2014 vyrozuměn o tom, že e-mailová zpráva ani její přílohy nebyly podepsány a zároveň, že nedisponuje platnou plnou mocí, neboť tato nebyla řádně podepsána zmocnitelem. Na základě pokynu Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 29.8.2015 žalovaný znovu prověřil podání předmětného odporu ze dne 4.6.2014 a dospěl k závěru, že elektronické podání bylo podepsáno uznávaným elektronickým podpisem. Ovšem na závěru, že podání bylo podáno neoprávněnou osobou, protože plná moc přiložená k odporu nebyla podepsána, se dle žalovaného nic nezměnilo.

Žalovaný konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že P. K. zastupuje obviněné z přestupků v řadě správních řízení relativně často a nelze tedy pochybovat o jeho znalosti o náležitostech podání. Dále žalovaný zdůraznil, že podepsaná plná moc patří mezi standardní postup při komunikaci se správním orgánem. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že přípisem ze dne 12.6.2014 upozornil pana P. K., že nedisponuje platnou plnou mocí k zastupování žalobce a tento přípis byl odeslán na panem K. zvolenou doručovací adresu „X“, na jeho adresu trvalého pobytu a na doručovací adresu vedenou v CRO. Předmětné zásilky byly doručeny fikcí. Pan K. neměl v předmětné době zřízenou datovou schránku.

Žalovaný uvedl, že řádně podepsaná plná moc dodána nebyla. Setrval tedy na závěru, že odpor ze dne 20.5.2014 byl podán zjevně neoprávněnou osobou a byl tedy neúčinný. V důsledku toho dle jeho názoru příkaz nabyl právní moci dne 12.6.2014 a v řízení nedošlo k průtahům či nečinnosti.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění jejího doplnění. Trval na tom, že u žalovaného nadále trvá nepřípustná nečinnost. Dále zdůraznil, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že ze strany žalobce byla do tohoto spisu doložena podepsaná plná moc, a proto žalovaný s úspěchem nemůže argumentovat, že nečinnostní žaloba je nedůvodná. Dále uvedl, že výzva k odstranění vad nebyla žalovaným řádně doručena na elektronickou adresu zástupce žalobce. Uvedl, že pokud správní orgán není vybaven takovou technikou, aby mohl doručovat na elektronické adresy s diakritikou, měl o tom být žalobce resp. jeho zástupce vyrozuměn. Ve správním spise by o tomto vyrozumění měl být i náležitý záznam. Teprve poté by dle zástupce žalobce mohl žalovaný legitimně přistoupit k doručování prostřednictvím pošty s tím, že i o této skutečnosti by měl být žalobce, popřípadě i jeho zmocněnec řádně vyrozuměn, a to nejdříve e-mailem a následně i prostřednictvím pošty. Podotkl rovněž, že z obsahu správního spisu nelze zjistit, z jaké adresy byla výzva k odstranění vad zástupci žalobce zasílána, přičemž tvrdí, že to bylo ze soukromé adresy dotyčného úředníka žalovaného, neboť taková byla běžná praxe. K poukazu na obstrukční jednání zmocněnce žalobce ve správním řízení uvedl, že obstrukční jednání ve společnosti běžně bývá legitimním prostředkem prosazování vlastních názorů, přičemž žalovaný jako správní orgán je případnému obstrukčnímu jednání povinen čelit zákonným způsobem. Následně zdůraznil, že ze strany žalobce nedošlo ve správním řízení k žádnému obstrukčnímu jednání. Poukázal na skutečnost, že zmocněnec žalobce pro správní řízení není právník a neučinil vůči žalovanému nic nezákonného ani neférového.

Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Trval na tom, že v daném případě odpor nebyl podán osobou, která by k tomu byla oprávněna, neboť předložená plná moc nebyla podepsána a nedošlo k jejímu doplnění ani přes písemnou výzvu doručenou zástupci žalobce. Dle žalobce tedy žádný odpor podán nebyl a předmětný příkaz nabyl právní moci. Rovněž poukázal na skutečnost, že v jiném řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 58/2015 tentýž právní zástupce žalující strany tvrdí, že výzva k odstranění vad podání v případě předložení nepodepsané plné moci měla být doručena podateli a nikoli samotnému žalobci. Uvedl, že žalobce záměrně vytváří obstrukční jednání u žalovaného, které žalovanému brání věc z hlediska merita řádně projednat. Považuje za nepřijatelné, aby žalobce po cca roku a čtvrt odstranil vady svého podání a aby toto počínání pak šlo k tíži žalovaného.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), se lze domáhat po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ust. § 81

odst. 1 s.ř.s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce vyčerpal zasláním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu ze dne 29.10.2014 Krajskému úřadu Ústeckého kraje prostředky k nápravě nečinnosti ve správním řízení, proto je možno přistoupit k meritornímu přezkumu v rámci správního soudnictví.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že příkazem o uložení sankce za přestupek ze dne 20.5.2014, sp. zn. OSČ-Př/052220/1703/2014/PŠ, č.j. MmM/065799/2014/OSČ-P/PŠ, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 22.3.2014 v 03.25 hodin v Mostě, tř. Budovatelů, při řízení vozidla tov. Zn. Chevrolet Camaro, reg. zn. „X“, překročil nevyšší povolenou rychlost v obci, stanovenou zvláštním právním předpisem, nejméně o 23 km/h, když vozidlu, které řídil, byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 76 km/h. Předmětným příkazem mu byla uložena pokuta ve výši 3 000,- Kč. Příkaz byl žalobci doručen dne 27.5.2014.

Dne 4.6.2014 byl žalovanému doručen prostřednictvím elektronické pošty odpor vyhotovený Pe. K., k němuž byla přiložena plná moc ze dne 29.5.2014, kterou žalobce zmocňoval P. K. Tato plná moc nebyla podepsána. Jak následně zjistil žalovaný, samotný odpor byl opatřen uznávaným elektronickým podpisem.

Žalovaný se pokusil na doručovací adresu „X“ a na adresy „X“, a „X“č, zaslat panu P. K. přípis označený jako „Vyrozumění a výzva k odstranění nedostatků podání“. Ani na jednu z uvedených adres se doručení přímo adresátovi nezdařilo a písemnost dle žalovaného byla doručena fíkcí. V daném přípise informoval žalovaný pana K. jako podatele odporu, že odpor nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem a nebude na něj brán zřetel. Předmětný přípis rovněž obsahoval i výzvu dle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění nedostatků podání mimo jiné i s tím, že předložená plná moc, kterou byl pan K. zmocněn žalobcem k jednání v předmětné věci, nebyla podepsána, a proto pana K. považuje správní orgán za osobu, která není oprávněna k podání daného odporu.

Právní úprava příkazního řízení je obsažena v ustanovení § 87 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). V odst. 1 tohoto ustanovení je uvedeno, že není-li pochybnosti o tom, že obviněný z přestupku se přestupku dopustil a nebyla-li věc vyřízena v blokovém řízení, může správní orgán bez dalšího řízení vydat příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty.

Dle odst. 4 téhož ustanovení obviněný z přestupku může proti příkazu podat do 15 dnů ode dne jeho doručení odpor správnímu orgánu, který příkaz vydal. Včasným podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení.

Dle odst. 5 citovaného ustanovení příkaz, proti kterému nebyl včas podán odpor, má účinky pravomocného rozhodnutí.

V projednávané věci je ke dni konání jednání soudu nesporné, že odpor proti vydanému příkazu byl podán včas, úkon byl učiněn zmocněncem žalobce, ovšem byla připojena plná moc, jejíž vadou byla absence podpisu žalobce. Pro posouzení dané věci je podstatné stanovit, zda předmětný příkaz nabyl právní moci, či zda v důsledku včasného podání odporu došlo ke zrušení příkazu. Zásadní otázkou je skutečnost, zda absence podpisu na plné moci, kterou žalobce zmocnil osobu, která odpor podala, odůvodňuje postup

žalovaného, který vyzval k odstranění vad pouze zmocněnce a v důsledku jeho nečinnosti následně od podaného odporu zcela bez dalšího odhlédl a považuje předmětný příkaz za pravomocný.

Soud konstatuje, že správní řád nestanoví povinnost, aby písemná plná moc byla předložena v originále nebo v ověřené kopii, a ani nespojuje účinky zastoupení teprve s předložením plné moci v této podobě. Dle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že si účastník může zvolit zmocněnce; zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce. Plná moc, resp. průkaz plné moci, je prohlášením zmocnitele především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že účastník správního řízení se dohodl na svém zastoupení a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva. Obsahem průkazu plné moci pak musí být pouze uvedení osoby zmocněnce, konkrétní rozsah zmocnění, okamžik, od kterého platí, a podpis zmocnitele.

V předmětném případě byla ke včasnému odporu přiložena plná moc obsahující veškeré náležitosti kromě podpisu zmocnitele. Za takové situace však nelze bez dalšího vycházet z předpokladu, že neexistuje vůle zmocnitele zmocněnce pověřit zastupováním v předmětné věci a že byl úkon učiněn osobou zcela nepřislušnou. Otázku, zda ke zmocnění došlo, či nikoliv musí správní orgán postavit na jisto. Stejně jako v případě, že byl učiněn úkon osobou odlišnou od účastníka řízení jeho jménem bez doložení zmocnění, tak i předložení plné moci, na které absentuje podpis zmocnitele, je vadou podání, kterou je možno odstranit. V ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu je uvedeno, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V daném případě tedy postupoval žalovaný zcela správně, když podatele, tedy osobu vystupující v pozici zmocněnce, vyzval, aby doložil řádně podepsanou plnou moc. Takto postupoval žalovaný zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2015, č.j. 10 As 266/2014-32, kde je konstatováno, že odstranění vad měl být vyzván prvně zmocněnec. V témže rozsudku je však rovněž uvedeno následující: *„když však zmocněnec nereaguje a s ohledem na okolnosti věci je zřejmé, že zastoupení je vysoce pravděpodobné, je na místě odstranit absenci doložení plné moci také prostřednictvím samotného účastníka řízení (zmocnitele)“*. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný sám ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že P. K. je osobou, která zastupuje účastníky v přestupkových řízeních velice často, lze vycházet z toho, že zastoupení v předmětné věci bylo možno chápat jako velice pravděpodobné. Výzva k odstranění vad podání tedy měla v případě nečinnosti zmocněnce být doručena rovněž samotnému zmocniteli.

Nutnost informovat o podání učiněném třetí osobou i samotného účastníka řízení rovněž vyplývá i z ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu. V tomto ustanovení je uvedeno, že správní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi; o uznání úkonů rozhoduje správní orgán usnesením; nevyhoví-li podateli, oznamuje usnesení pouze jemu. Účastník řízení musí být informován o úkonu učiněném případně třetí osobou bez řádného zmocnění, aby případně mohl využít postupu dle výše citovaného ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu.

V daném případě však žalovaný na svou povinnost vyzvat samotného žalobce jako zmocnitele k odstranění vad podaného odporu zcela rezignoval a výzvu na odstranění vad podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu mu nezaslal. Za situace, kdy nebylo najisto stanoveno, zda byl uplatněn včasný odpor, nemohl žalovaný bez dalšího presumovat, že příkaz ze dne 20.5.2014 nabyl právní moci.

Kopie podepsané plné moci ze dne 29.5.2014, kterou žalobce zmocnil P. K. k podání odporu proti předmětnému příkazu, byla žalovanému doručena dne 3.8.2015. Nejpozději ke dni 3.8.2015 byla tedy pochybnost správního orgánu o zastoupení žalobce při podání odporu odstraněna a mělo být pokračováno ve správním řízení s tím, že předmětný příkaz byl včasným doručením odporu zrušen. Žalovaný i poté však zůstal zcela nečinný.

Výše uvedené závěry soudu korespondují i se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku ze dne 19.11.2015, č.j. 1 As 100/2015-59, ve kterém soud rozhodoval ve věci postupu správního orgánu v případě pochybnosti o zastoupení při předložení pouhé kopie plné moci. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro doložení zmocnění je v zásadě dostačující předložení i prosté kopie plné moci. Následně se zabýval otázkou postupu správního orgánu, pokud v odůvodněných případech bude mít pochybnosti o zastoupení i po předložení kopie plné moci. Nejvyšší správní soud uvedl: „*Poněvadž v nyní projednávané věci správní orgán vyzval k prokázání zmocnění předložením originálu plné moci pouze údajného zmocněnce, navíc bez uvedení jakýchkoli důvodů odůvodňujících jeho pochybnosti, odňal stěžovateli právo účastnit se řízení, neboť se zástupcem stěžovatele nejednal a jeho podání považoval za podání učiněná třetí osobou, nemající relevanci pro projednávanou věc. Stěžovatel se však domníval, že je v řízení zastoupen Ing. Jarošem. Takový postup správního orgánu nelze akceptovat, navíc za situace, jsou-li ze spisu evidentní indicie, že údajný zmocněnec je o věci plně informován, a je tedy nanejvýš pravděpodobné, že jedná za účastníka řízení, a nikoliv sám za sebe. K otázce formy plné moci postačující k prokázání zastoupení Nejvyšší správní soud uzavírá, že kopie plné moci je zásadně dostatečná. Má-li pak o existenci zmocnění správní orgán důvodné pochybnosti, je na místě vyzvat (údajného) zmocněnce k doložení originálu plné moci. Za situace, že zmocněnec nepostaví otázku zastoupení najisto, nelze bez dalšího pokračovat v řízení, ale je nutné vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele, jenž je jediný s to udělení plné moci potvrdit nebo vyvrátit.*“

K otázce typu použité žaloby soud uvádí, že za dané situace vyhodnotil, že žalobce se zcela oprávněně obrátil na soud se žalobou na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s.ř.s., neboť tento postup byl jediným možným způsobem, jak se domoci pokračování ve správním řízení a vydání meritorního rozhodnutí. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 29.1.2015, č.j. 10 As 266/2014-32, kde uvedl: „*V případech, kdy prvostupňový správní orgán dospěje k závěru, že jím vydaný příkaz nabyl právní moci, avšak účastník je přesvědčen, že podaný odpor způsobil zrušení napadeného příkazu [může se jednat o spor o existenci odporu, o včasnosti odporu nebo o podání odporu osobou (ne)oprávněnou], nastane situace, ve které nemůže dojít ke „kontrolě“ ze strany nadřízeného správního orgánu ve smyslu § 92 správního řádu. Není rovněž možné, aby takový účastník napadl samotný příkaz řádným opravným prostředkem – odvoláním (§ 81 odst. 1 správního řádu); dle zákona jediným možným řádným opravným prostředkem proti příkazu je odpor podaný proti nepravomocnému příkazu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne*

25. 9. 2013, čj. 1 As 51/2013-58). Účastníku proto zbývá jediná možná smysluplná a efektivní obrana v jeho situaci, a sice brojit proti „nečinnosti“ prvostupňového správního orgánu, neboť v takové situaci je podstatou tvrzení účastníka, že jeho včasný odpor způsobil zrušení příkazu, avšak prvostupňový správní orgán nepokračoval ve správním řízení a nevydal rozhodnutí ve věci.“

Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobou jako důvodnou, a v souladu s § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil žalovanému v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Lhůtu pro vydání rozhodnutí stanovil soud ve lhůtě 60 dnů, přestože žalobce se ve svém návrhu domáhal vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů, neboť dle soudu jsou v daném případě, kdy se jedná o projednání přestupku a je nutno ve věci nařídit ústní jednání, splněny podmínky pro prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Takto stanovená lhůta odpovídá požadavku uvedenému v ust. 81 odst. 2 in fine s.ř.s.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 19 297,50 Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 12 400,-Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1.1.2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a doplnění žaloby ze dne 8.8.2015- § 11 odst. 1 písm. d), účast na jednání dne 18.5.2016 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 1 200,-Kč za čtyři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., z částky 250,- Kč za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a § 14 odst. 3 advokátního tarifu (5 x půlhodina po 100,- Kč - kráceno na jednu polovinu), z částky 445,50 Kč za cestovné (cesta osobním automobilem na jednání soudu z Prahy do Ústí nad Labem a zpět – 2x79,4 km při průměrné spotřebě 5,9 litrů benzínu na 100 km – kráceno na jednu polovinu) a z částky 3 002,- Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku. Právnímu zástupci žalobce byly přiznány jako účelně vynaložené náklady řízení náhrady za zmeškaný čas a za cestovné pouze v poloviční výši oproti požadované výši, neboť právní zástupce se účastnil dne 18.5.2016 u zdejšího soudu ještě dalšího jednání soudu vedeného pod sp. zn. 15 A 116/2015. Náhrady za promeškaný čas a za cestovné se tak rovnoměrně rozkládají mezi tato dvě samostatná řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová